

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 01, 2016

Nummer 1, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3681](#) 16-12-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:9887](#) 10-12-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:3635](#) 18-11-2015

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2015:9150](#) 23-12-2015

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:9740](#) 17-12-2015

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2015:11104](#) 11-12-2015

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 06-10-2015

N.P./Moldova

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 08-10-2015

Vujica/Kroatië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Prijs van meer dan twee miljoen euro valt op lot van de vrouw die aan het scheiden is van de man. Deelt de man mee in de winst? Man vist achter het net volgens de rechtbank. De vrouw heeft het lot betaald van een rekening op haar naam nadat de gemeenschap van goederen was ontbonden. Op die rekening stond op de peildatum van ontbinding van de gemeenschap een positief saldo. Geen aankoop namens de man met onverdeelde gelden. Aankoop van het lot behoort niet tot de huishoudelijke kosten. De redelijkheid en billijkheid leiden niet tot een ander oordeel.

Op 20 oktober 2014 is het verzoekschrift tot echtscheiding ingediend. Op die datum is de gemeenschap van goederen ontbonden. De vrouw heeft eind november 2014 betaald voor het lot, waarmee zij in januari 2015 een prijs van meer dan twee miljoen euro heeft gewonnen.

De man stelt dat de premie voor het winnende lot voor de ontbinding van de gemeenschap is voldaan, omdat het ging om een 'postcode kanjer' waarvoor maandelijks een extra bedrag wordt afgedragen. De betaling had dus voor de ontbinding van de gemeenschap plaatsgevonden. De rechtbank stelt vast dat dit onjuist is, aangezien de vrouw voor het winnende lot eind november 2014 heeft betaald. Voorts stelt de man dat op de peildatum van de ontbinding van de gemeenschap (oktober 2014) een positief saldo stond op de rekening van de vrouw ten laste waarvan de betaling is gedaan. De rechtbank overweegt dat dit op zichzelf juist is, maar niet betekent dat de vrouw namens de man het voor verdeling in aanmerking komende saldo aangewend heeft voor het winnende lot. De verrekeningsvordering van de man leidt er niet toe dat de man – achteraf – kan stellen dat de vrouw geacht wordt deze verrekening deels te hebben voldaan door de betaling van de helft van de waarde van het lot voor de man. Daarbij heeft de vrouw aangetoond dat het saldo op haar bankrekening begin november 2014 negatief was en dat dit aangevuld is met haar inkomsten.

Voorts overweegt de rechtbank dat deelname aan de Postcodeloterij geen kosten van de

huishouding betreft. Partijen woonden reeds vier jaar gescheiden en hadden geen gemeenschappelijke huishouding. Er wordt ook geen bijdrage over en weer voldaan ter zake van levensonderhoud. Bovendien betreft deelname aan de loterij geen kosten die dienen tot het lichamelijk en geestelijk welzijn van de echtgenoten.

De redelijkheid en billijkheid leidt niet tot een ander oordeel. De man stelt dat partijen dertig jaar getrouwd zijn geweest en gedurende zeer lange tijd meespeelden in de Postcodeloterij. Gebleken is dat partijen gedurende het huwelijk ruim tien jaar duurzaam gescheiden hebben geleefd en in elk geval ook de laatste vier jaar geen gemeenschappelijke huishouding hadden. De man draagt niets bij in de kosten die de vrouw maakt. Deze stelling van de man kan niet slagen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 23-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2015:9150

Zaaknummer: C/13/574392 / FA RK 14-7729

RECHTSPRAAK

Gesloten plaatsing; moeder verzoekt om opheffing (artikel 6.1.2 Jeugdwet jo. 1:265d lid 2 BW). Terugplaatsing pas mogelijk bij zinvolle dagbesteding en start MST-traject. Er is tot het einde van het jaar 2015 geen geld voor het MST-traject. Dat is zuur voor de minderjarige, maar kinderrechter heft gesloten plaatsing niet op.

Moeder wijzigt haar verzoek en vraagt om opheffing van de gesloten plaatsing. Daartoe had de moeder eerst de GI moeten verzoeken de plaatsing te beëindigen. Kan moeder dan wel ontvangen worden in haar verzoek? De uitdrukkelijke wens van zowel de moeder als de minderjarige om de gesloten plaatsing te beëindigen is op een eerdere zitting van de kinderrechter uitgebreid besproken. In de beschikking van de kinderrechter volgend op die zitting is de GI opdracht gegeven om te onderzoeken onder welke voorwaarden de gesloten machtiging beëindigd zou kunnen worden. Uit nadere stukken van de GI kan worden afgeleid dat de GI een terugplaatsing bij de moeder nog steeds niet verantwoord acht. Hieruit kan worden afgeleid dat de GI een tot haar gericht verzoek om de gesloten machtiging te beëindigen ook zeer waarschijnlijk zou hebben geweigerd. Onder deze omstandigheden ziet de kinderrechter reden om het voormelde vormverzuim te passeren en het gewijzigde verzoek van de moeder toch inhoudelijk te beoordelen.

De GI heeft ter zitting gesteld dat zij pas tot een terugplaatsingstraject wil besluiten als de minderjarige een dagbesteding heeft en MST (multisysteemtherapie) kan worden ingezet. MST kan op zijn vroegst begin januari 2016 worden ingezet. Voorts is zinvolle dagbesteding een vereiste. Structurele dagbesteding is evenwel nog niet verzekerd. Gelet op het belang van een goed begeleide terugplaatsing zal de kinderrechter het verzoek om (voorwaardelijke) beëindiging van de gesloten plaatsing afwijzen. Het risico op terugval is anders te groot. Dat MST niet direct kan worden ingezet vanwege een gebrek aan financiële middelen en er geen alternatieven voorhanden zijn om de terugplaatsing te begeleiden, is zuur voor de minderjarige en zijn moeder, maar helaas een omstandigheid waarin de GI noch de kinderrechter verandering kunnen brengen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:9740

Zaaknummer: 486747

RECHTSPRAAK

Afwijzing van het verzoek tot schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad van de beslissing van de rechtbank omtrent partneralimentatie. Criteria.

De man is in hoger beroep gekomen van de beschikking van de rechtbank. Hij heeft tevens schorsing verzocht van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad voor zover het de partneralimentatie betreft. De man stelt daartoe dat hij onvoldoende draagkracht heeft om de partneralimentatie te betalen. Hij neemt ook het grootste deel van de kosten van de minderjarige voor zijn rekening en betaalt voor de meerderjarige zoon die bij hem woont en nog studeert. Voorts is in eerste aanleg van een veel te hoge woonlast van de vrouw uitgegaan. Haar feitelijke woonlast is veel lager, ook al eindigt de tijdelijke vergunning tot huur op grond van de Leegstandwet in mei 2016 en zal de vrouw nadien een woning in de vrije huursector moeten huren. Voorts is de behoefte van de vrouw te hoog vastgesteld. Ten slotte wijst de man op het restitutierisico, nu de vrouw reeds het LBIO en een deurwaarder heeft ingeschakeld. Het hof overweegt dat bij de beoordeling van een incidentele vordering tot schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad op de voet van artikel 351 BW het volgende in het licht van de rechtspraak van de Hoge Raad geldt (HR 30 mei 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC5012 en HR 20 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:688): 1. De verzoeker in het incident moet belang hebben bij de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging. 2. Bij de beoordeling moeten de belangen van partijen worden afgewogen in het licht van de omstandigheden van het geval. 3. Bij deze afweging moet worden uitgegaan van de bestreden beslissing en de daaraan ten grondslag liggende vaststellingen en oordelen, en blijft de kans van slagen van het tegen die beslissing aangewende rechtsmiddel in beginsel buiten beschouwing. 4. Indien in de vorige instantie een gemotiveerde beslissing is gegeven over de uitvoerbaarverklaring bij voorraad zal de incidenteel verzoeker die wijziging van deze beslissing wenst, aan zijn verzoek feiten en omstandigheden ten grondslag moeten leggen die bij de door de vorige rechter gegeven beslissing niet in aanmerking konden worden genomen doordat zij zich eerst na de uitspraak van de vorige rechter hebben voorgedaan en die kunnen rechtvaardigen dat van die eerdere beslissing wordt afgeweken. 5. Indien in de vorige instantie geen gemotiveerde beslissing is gegeven over de uitvoerbaarverklaring bij voorraad, geldt de eis onder (4) niet en gelden alleen de voorwaarden onder 1 tot en met 3. Verder wordt in beginsel uitgegaan van de

vaststellingen en oordelen van de rechter in de vorige instantie, tenzij één of meer vaststellingen of oordelen klaarblijkelijk berusten op een juridische of feitelijke misslag dan wel zich nadien nieuwe feiten en omstandigheden hebben voorgedaan die rechtvaardigen dat wordt afgeweken van de eerdere beslissing. In dit licht oordeelt het hof dat het door de man gestelde over de huur en de behoefte nieuwe afwegingen vergen die niet in het kader van een schorsing aan de orde zijn. Verder heeft hij het ontbreken van draagkracht niet nader gemotiveerd. Ten slotte vormt het restitutierisico op zichzelf geen grond voor schorsing van de uitvoerbaarverklaring bij voorraad. Het hof wijst het verzoek af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3681

Zaaknummer: 200.178.509/02

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling en deeltijd uithuisplaatsing. Advocaat moeder richt zich tot GI met verzoek binnen vijf dagen te berichten welke contactregeling met de moeder precies is gemaakt. Geen antwoord op het verzoek. Moeder wendt zich tot kinderrechter, maar wordt niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek.

De minderjarige staat onder toezicht en verblijft om de week in een netwerkpleeggezin. De andere week verblijft zij bij de vader.

De advocaat van de moeder heeft zich op 8 oktober 2015 namens de moeder tot de gecertificeerde instelling gewend met het verzoek hem binnen vijf dagen te berichten welke regeling inzake de contacten tussen de moeder en de minderjarige nu precies is gemaakt. Anders wordt de zaak voorgelegd aan de kinderrechter.

De GI heeft op 14 oktober 2015 gesproken met de moeder. Op 28 oktober 2015 bericht de GI per mail dat het onmogelijk was om op constructieve wijze met de moeder in gesprek te gaan, waardoor er niet gesproken kan worden over de wijze van omgang en de zorgen van de GI. De moeder wendt zich op de grondslag van artikel 1:265 BW tot de kinderrechter met het verzoek een regeling vast te stellen zoals door de moeder gewenst dan wel zoals de rechtbank in goede justitie zal vermenen te behoren.

De rechtbank concludeert dat de moeder niet-ontvankelijk is in haar verzoek. De brief van 8 oktober 2015 is in (te) algemene bewoordingen gesteld en houdt niet veel meer in dan een verzoek om te worden geïnformeerd over de precieze stand van zaken met betrekking tot de contacten tussen de minderjarige en de moeder. De brief bevat geen uitdrukkelijk verzoek in de zin van artikel 1:265 BW om een eerder gegeven beperking van de contacten geheel of gedeeltelijk in te trekken noch een verzoek in de zin van artikel 1:264 lid 2 BW om de beperking van de contacten met de minderjarige in een zodanige wijziging vast te leggen. De GI hoefde het verzoek van de moeder van 8 oktober 2015 niet op te vatten als een uitdrukkelijk verzoek om een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:264 of 1:265 jo. 1:265f BW. Dat wordt niet anders door het slot van die brief dat zij zich het recht voorbehoudt de kwestie aan de

rechtbank voor te leggen.

Ook het uitblijven van een tijdige reactie van de GI op de brief van 8 oktober 2015 kan niet worden aangemerkt als het niet of niet tijdig nemen van een beslissing als bedoeld in artikel 1:265 lid 4 BW (niet of niet tijdig nemen van een beslissing op een verzoek tot intrekking van een aanwijzing staat gelijk aan een afwijzing van zo'n verzoek).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 11-12-2015

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2015:11104

Zaaknummer: C/03/213561 / FA RK 165-3852

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgoederengemeenschap. Schuld aan woningstichting wegens schade in verband met het houden van een hennepkwekerij, verknocht? Voor verzekeringspolissen afwijken van verdeling bij helfte?

De vrouw heeft in hoger beroep gesteld dat de schuld van € 8.000 aan de woningstichting waarvan de man een woning huurde, aan de man verknocht is. Deze schuld betreft het verhaal van de schade die is ontstaan doordat in die woning een hennepkwekerij werd gehouden.

De man huurde een woning van de woningstichting. Hij verhuurde deze woning onder en ontving daarvoor een bedrag van € 850 per maand. De vrouw wist hiervan. In de woning bleek een hennepkwekerij te worden gehouden. Niet is komen vast te staan dat de man of de vrouw ervan op de hoogte was dat in die woning een hennepkwekerij werd gehouden. Wat daarvan verder zij, het hof acht het aannemelijk dat partijen de inkomsten uit onderverhuur hebben besteed aan de gezinshuishouding. Partijen hielden er een levensstijl op na die niet passend was bij de hoogte van hun reguliere inkomens. Gelet op deze omstandigheden is het hof van oordeel dat de schuld niet aan de man verknocht is. De aard van de schuld zoals deze mede door maatschappelijke opvattingen wordt bepaald brengt dat niet mee.

Verder zijn twee verzekeringspolissen niet in de verdeling betrokken. De vrouw stelt dat haar ouders de polissen voor het huwelijk tussen partijen ten behoeve van vrouw hebben afgesloten. Gelet daarop, op de ellende die de man bij de vrouw heeft veroorzaakt, het leed dat hij haar heeft toegebracht, waaronder een grote schuld ten gevolge van de hennepplantage in de woning van de man, het feit dat de vrouw in de schuldsanering zit en het feit dat zij geen kinderalimentatie van de man zal ontvangen, acht de vrouw het onredelijk dat de polissen in de verdeling worden betrokken. Het hof is van oordeel dat ingevolge artikel 1:100 lid 1 BW echtgenoten een gelijk aandeel in de ontbonden gemeenschap hebben. In zeer uitzonderlijke gevallen kan van de verdeling bij helfte worden afgeweken, maar dan moet onverkorte toepassing van de regel van artikel 1:100 lid 1 BW naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn. Het hof is van oordeel dat er onvoldoende reden is om af te wijken van een verdeling bij helfte. Ook overigens heeft de vrouw onvoldoende gesteld voor

een dergelijke afwijking. Het hof beveelt verdeling door splitsing of door toedeling aan de vrouw onder verrekening van de helft van de waarde van de polissen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-12-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:9887

Zaaknummer: 200.168.082/01 en 200.168.088/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Man heeft eenmanszaak. Hof oordeelt dat de rechter grote terughoudendheid heeft te betrachten om een correctie aan te brengen op de winst-en-verliesrekening, aangezien hij niet over alle achterliggende gegevens beschikt.

De man komt in hoger beroep van de beschikking van de rechtbank waarbij de partneralimentatie is verlaagd. Hij verzoekt om nihilstelling. De man grieft dat de rechtbank ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de schulden waarop hij aflost en dat de rechtbank ten onrechte zijn inkomen over 2013 heeft gecorrigeerd. Er is van onvolledige gegevens uitgegaan. De vrouw verweert zich en verzoekt in incidenteel appèl om een hogere alimentatie. Met de aflossingen op de schulden dient geen rekening te worden gehouden. Voorts betwist de vrouw bepaalde schulden en de omvang van bepaalde aflossingen. De man betwist de behoefte van de vrouw.

Het hof oordeelt eerst over de draagkracht en overweegt het volgende.

De man exploiteert een bedrijf in de vorm van een eenmanszaak. Uit het jaarrapport 2013 blijkt dat het resultaat van deze onderneming € 55.382 bedroeg. Uit de balans volgt dat er nagenoeg geen activa zijn en dat de kapitaalsrekening van de man negatief is. Het hof beoordeelt de financiële situatie van de man als zwak en zorgelijk. Anders dan de rechtbank zal het hof bij de berekening van de draagkracht van de man uitgaan van het resultaat zoals opgenomen in de jaarrekening. Voor het hof is er geen enkele aanleiding om een correctie toe te passen in de resultatenrekening, dit in tegenstelling tot hetgeen de rechtbank heeft gedaan. Naar het oordeel van het hof ligt het niet op de weg van de rechter om op de winst-en-verliesrekening een correctie aan te brengen op de kosten die betrekking hebben op een arbeidsgeschil. Het aanbrengen van een correctie in de winst-en-verliesrekening heeft (ook) fiscale gevolgen. De rechter dient naar het oordeel van het hof hierin een grote mate van terughoudendheid te betrachten aangezien hij niet over alle achterliggende gegevens beschikt.

Voorts oordeelt het hof dat is gebleken dat de man aanzienlijke schulden heeft. Bij de berekening van de draagkracht moet ook met zijn zakelijke schulden rekening worden

gehouden, nu de man een eenmanszaak drijft als gevolg waarvan hij persoonlijk aansprakelijk is voor de uit hoofde van zijn onderneming aangegane schulden. Het hof overweegt dat de schuldenlast zo hoog is dat geen ruimte voor alimentatie resteert.

Kanttekening: Maakt het hof wel voldoende onderscheid tussen een correctie op het inkomen dat relevant is voor de berekening van de draagkracht en een correctie van de winst-en-verliesrekening die fiscale gevolgen zou kunnen hebben? Ik denk het niet. De correctie op het inkomen van de man ten behoeve van de berekening van de draagkracht is niet relevant voor de fiscale winstberekening. De argumentatie van het hof overtuigt in dit opzicht niet.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:3635

Zaaknummer: 200.167.220/01

RECHTSPRAAK

Vujica/Kroatië

Beslissing over verblijfplaats van drie kinderen na scheiding van ouders. Ouders wonen in verschillende landen. Wettelijke verplichting rechter om naar bemiddeling te verwijzen. Verplichting om broers en zusjes niet van elkaar te scheiden. Verplichting om degelijk onderzoek te doen naar belang van elk kind. Artikel 8 EVRM.

Klaagster stelt dat artikel 8 EVRM is geschonden doordat de Kroatische rechter het gezag over hun zoon en twee dochters aan haar ex-partner had toegekend. Oorspronkelijk woonden ze samen in Kroatië, maar na de scheiding woont klaagster in Oostenrijk en haar ex-partner in Kroatië. De kinderen zijn geboren in 1999, 2001 en 2006. Het EHRM oordeelt klaagsters klacht over het feit dat de Kroatische autoriteiten het gezag over de twee oudste kinderen niet aan haar hebben toegekend niet-ontvankelijk. Klaagster en haar ex-partner hadden immers afgesproken dat de twee oudste kinderen bij de ex-partner zouden wonen. Daarentegen was haar klacht over het feit dat het gezag over het jongste kind niet aan haar werd toegekend wel ontvankelijk. Klaagster stelde dat de autoriteiten ten onrechte hadden nagelaten om bemiddeling in te zetten voorafgaande de scheidingsprocedure. Het EHRM stelde vast dat er een wettelijke verplichting bestond om een poging te doen om het geschil via bemiddeling op te lossen. Ondanks dat de rechtbank ervan bewust was dat de woonplaats van het jongste kind in geschil was, had ze op 'lichtzinnig en formalistische wijze' bemiddeling van de hand gewezen, aldus het EHRM. Het voorbijgaan aan de wettelijke verplichting om de zaak naar bemiddeling te verwijzen – terwijl geen wettelijke uitzonderingen van toepassing waren – kan de goedkeuring van het EHRM niet wegdragen. Het EHRM geeft aan – blijkbaar zonder dat de argumentatie van partijen aanleiding daartoe geven – dat het van groot belang vindt dat broers en zusters niet van elkaar worden gescheiden. Het EHRM verwees naar zijn uitspraak op 6 april 2010, zaaknr. 4694/03 (*Mustafa en Armağan Akın/Turkije*). Dat neemt niet weg dat de belangen van één broer of zuster kunnen nopen tot scheiding van de andere broer of zusters (EHRM 10 januari 2012, zaaknr. 13589/07 (*Cristescu/Roemenië*)). Het EHRM overweegt dat in het onderhavige geval er geen onderzoek is gedaan naar de belangen van ieder van de drie kinderen van klaagsters. Hun belangen zijn eerder als groep beoordeeld waardoor mogelijke

verschillen in belangen uit beeld zijn gebleven. Om deze reden oordeelt het EHRM unaniem dat het onderzoek van de Kroatische rechters naar de belangen van de kinderen niet grondig is waardoor de redenen voor de beslissingen over gezag niet 'relevant en voldoende' zijn. Hierdoor is artikel 8 EVRM geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 08-10-2015

Zaaknummer: 56163/12

RECHTSPRAAK

N.P./Moldova

Beëindiging gezag. Proportionaliteit van de maatregel. Gebrek aan materiële middelen. Beperking bezoekrecht. Artikel 8 EVRM.

Klaagster kan zich niet verenigen met de beëindiging van het gezag over haar dochter en met de beperkingen in het contact tussen hen. De beslissing tot gezagsbeëindiging is gebaseerd op de stellingen van de autoriteiten dat klaagster haar kind niet in adequate kleding en voeding had voorzien en dat er sprake was van een onhygiënische omgeving en inadequate gezondheidszorg en een gebrek aan geschikte opvoeding en sociale begeleiding. Het EHRM oordeelt dat deze omstandigheden zeker relevant zijn voor de te nemen beslissing maar merkt op dat de Moldavische rechter uitsluitend aandacht schonk aan de informatie die afkomstig was van overheidsorganen (kinderbeschermingsautoriteiten, politie), terwijl getuigenissen van burens en bewijs dat klaagster zelf aanvoerde buiten beschouwing werd gelaten. Zo besteedde de Moldavische rechter geen aandacht aan het bewijs dat het kind gezond was, dat het kind alle vaccinaties had gekregen en dat de moeder keer op keer een poging had gedaan om haar dochter na de uithuisplaatsing te bezoeken maar tevergeefs. De Rechtbank Chişinău had evenmin aandacht voor het feit dat klaagster na de uithuisplaatsing haar huis had opgeruimd, een baan had gevonden en de formaliteiten had geregeld die nodig waren voor inschrijving in een school. Voorts overwoog het EHRM dat de Moldavische rechter niet heeft onderzocht in welke mate de problemen veroorzaakt waren door klaagsters onbereidheid of onvermogen of door financiële moeilijkheden en in dat geval of deze door geschikte hulp en ondersteuning het hoofd kon worden geboden. Kortom, het is het EHRM niet gebleken dat de Moldavische autoriteiten hun verplichting om de eenheid van het gezin te bevorderen hebben nageleefd en of zij alternatieven voor gezagsbeëindiging hadden onderzocht. Voorts laakte het EHRM de beperkingen in het bezoekrecht, dat niet werd hersteld tot ruim twee jaar na de gezagsbeëindiging. Deze beperkingen waren extreem hard terwijl de autoriteiten de noodzaak daarvoor niet hadden onderbouwd. Rechter Silvis overwoog in een afwijkende mening dat de Moldavische rechters en autoriteiten beter geplaatst zijn om de feiten te waarderen dan het EHRM en rechter López Guerra sloot zich daar bij aan.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 06-10-2015

Zaaknummer: 58455/13